

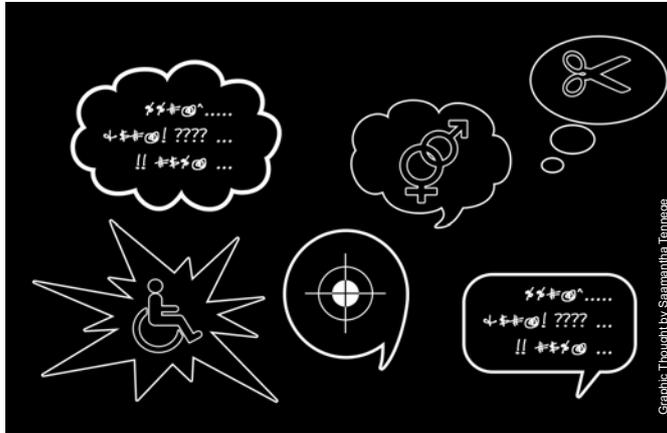

කස්තීරම බී බී කුරුෂ්ත්‍ර

ඒ ප ඉස්සර කිවේ ගැටමිබර කියලා ය. අන්නායි වගේ කැමක් කාපු ගමන් ඇග පුරා සා පනගේ විතර බිබිලි මතුටන ලුමයි සිරියන. එදා ගැටමිබර යයි කී ඒ අසනිපයට අද ගොදු නමක් ඇත . ඒ අසාත්මිකතාව යන පාරිනාමික පදයයි.

අසාත්මිකතාවේ නවතම මුහුණුවර අපේ සියලුයකු දුටු හැටියේ අපේ සමහර උදවියට හැදෙන නමක් නැති අසනිපයයි මා වරක් සඳහන් කළ ආසාදනයට සමාන වුවකි. එය හටගත්තේ තමා වෙත එල්ල වන විවේචනයක් වුව විගස ය.

මා හැවති සිටින ගෙදර අධිකාරයා පසුගියදාක ඒ සඳහා පුර්ණ රක්ෂණයක් ලබා ගත්තේ ය. රක්ෂණය ගත් හැටියේම මට ඒ බව දන්වමින් එයට හේතුවක් පැහැදිලි කළේ ය.

Graphic Thought by Saamantika Tennage

අසාත්මිකතාව සහ

හැත්තෑව දශකයේ මහජන බැංකුවේ සිටි මගේ සගයෙක් මට සිය අත්දැකීමක් කියා දුන්නේය. බැංකුවේ ප්‍රචාරක නිලධාරීන් තනතුර දැරූ ඔහු ඊට කලින් පවුල් සංවිධානයේ ප්‍රචාරක කටයුතු බාරව ක්‍රියා කළේ ය. එහි දී ඔහුට පැවරුණේ විවිධ ආයතන වල කාර්ය ස්ථාන වලට ගොස් සේවකයන්ට පවුල් සංවිධානය ගැන කියා දීම ය. ඒ කියා දීම සඳහා ඔහු කෙටි දේශනයක් පවත්වා සිතමා දර්ශනයක් ද පවත්වන්නේ ය. සිතමා දර්ශනයට කලින් ප්‍රශ්න ඇත්නම් අසන්නැයි කීවත් කිසිවෙක් ප්‍රශ්නයක් නොඅසති. අසන්නට ප්‍රශ්න කෙනෙකුත් ඇති බව දන්නා ඔහු උපායක් ගොඩ ගනියි. සිතමා දර්ශනය සඳහා ආශ්‍රිතව අද්‍රැර කරන අතර දැන් වුණත් ප්‍රශ්න කියන්නවා නම් අනන්ත පුලුවන් යයි කියන්නේ ය. නොනවත්වාම ප්‍රශ්න ඇසීමට පටන් ගන්නේ ආශ්‍රිතව අද්‍රැර කළාට පස්සේ ය. අසන්නාගේ මුහුණ නොපෙනෙන කොට ය.

භීතිය

“ඇයි ඔබ ඒ කාලේ ඔහොම කෙලින් කතා නොකළේ?”

තුණ්ඩුවේ ලියා තිබුණේ ඒ ප්‍රශ්නයයි. කුරුෂේත් කඩදාසි කැබැල්ල ඔසොවා සතාවට පෙන්වා මෙසේ ප්‍රශ්නයක් ඇසුවේ හැකි නගලා ය.

“කවුද මේ ප්‍රශ්නය ලියා එව්වේ..?”

දෙතුන් වතාවක්ම ප්‍රශ්නය ඇසුවත් උත්තරයක් නැත . උත්තරයක් තබා ගත් නමුත් වත් දෙන කෙනෙක් නැත. මඳක් නිහඬව බලා සිටි කුරුෂේත් කියේ මෙපමණයි.

“අන්න ඒකයි මේක ලියපු කෙනාට මං දෙන උත්තරය”

ස්ථාලික කාලයේ තිබිවීම භීතිය ඒ අවදියේ පවා සෝචියට පහතාව වෙතින් ඉවත්ව තිබුණේ නැත.

“නමුසෙට ගන්නන එන මිනිස්සු මගේ ගෙට ඇලාබ හානි කළොත් කියලයි මම එහෙම කළේ”

“ඉතින් ඊ පානක ඇවිත් පේනලෙන් මට වෙයි තියලා ගියොත්”

සුදානම් සර්වේ කියලා පුර්ණ රක්ෂණයකින් සිය නිවස ආවරණය කර ගත් ඔහු මට වඩා කලක් මෙහි වාසය කළ කෙනෙකි. මා ලියන දේට කිපෙන සමහරු ඔහුට ඒ බව කියන්නේ ය. තමාට කියන හැම වචනයක්ම මට දැනුම් නොදෙන ඔහු මා සමඟ කියන්නේ එයින් පෙරපු හරිය පමණයි. කොහොමටත් ඉඳින් දැනුණොත් මට ගන්නට බලා ඉන්නා උදවිය සිටිනවා යයි ඔහු අනුමාන කළේ ඒ කතා අහලා ය.

මා කට ගන්නට ඉස්සෙල්ලා ඔහු උත්තරයක් දුන්නේ ය.

“මට පුලුවන් නොවී පේනලේ ඇලාබ අරගන්න”

එහෙම කිව්වාට මට අනතුරක් වෙනවාට ඔහු ඇත්තටම කැමති නැත. අනතුරක් ඇති කියාය මය විනිලුව කළේ.

මම ඔහුගේ කතාව අසා ප්‍රතිප්‍රශ්නයක් ඉදිරිපත් කළෙමි.

මගේ වයසේ වැරද්ද කියාද මන්දා මට ඒවාගේ කනන්දර අහලා පුදමකාර විනෝදයක් වින්දනයක් ලබන්නට පුලුවන් ය.

ඔබේ උත්සව අවස්ථාවට
Hennessy Catering Services
රස ගුණ පිරි ආහාර සපයන්නෝ

බුරුගානි කාන බත් ග්‍රැසිටි රයිස් ආප්ප කොන්තු වෙනත් ඕනෑම කැමක්

ලෝකු රෝගී භීෂාම නැරඳුණට උත්සවයකට

15 Hennessy St Epping 3076
Tel 03 8320 3932
Mobile 0432 721 967

සමාජවාදය හෝ ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය බඳු කවර නමකින් හැඳින්වුණත් කොමියුනිස්ට් පාලනය යටතේ පවත්නා ඒකාධිකාරයක් තුළ නොබා කිසිවක් විවේචනය කිරීමට කිසිවෙක් ඉදිරිපත් නොවන්නෝ ය. එය විනිශ්චය සිය දිවි ගානී කර ගැනීමක් බව දන්නා නිසා ය. අපේ මව්බිමේ වුව මය විදියේම හුදුවීමට පර්යේෂණ කතා කළ යුතු වකවානු පැවතුණේ ය. අද පවා සමහර ලක්ෂණ දකින්නට ඇත .

ඉස්සර තෙන්නකෝන් විවිල නමින් විකට චිත්‍රයක් පත්තරයක පළ විය. මට එක් චිත්‍රයක් මතකය. එහි ගුරුවරයා ඔහුගේ අසන ප්‍රශ්නයක්.

“විදුරු ගෙවල් වල වාසය කරන අය අනුන්ට ගල් නොහැසිය යුත්තේ ඇයි?”

ඔහුගේ උත්තර දෙන්නේ ය.

“පිටින් ඉන්න අයට පේන ගින්නද”

එබඳු ලක්ෂණ පැවතියත් ශ්‍රී ලංකාවේ සාහිත්‍ය කලා විවේචනය බාලාචකිත් නොව සිදු වන බව පෙනෙයි. සාහිත්‍ය හෝ නාට්‍ය උත්සවයක් හමාර වූ සෑහොත් ප්‍රචිත්ත වල පළ වන විවේචන මේ පිලිබඳ හොඳම සාක්ෂිය යි.

උත්තරය ගුරුවරයා බලාපොරොත්තු වූ එක නොවේ. වැරදි ය. ඒත් ඒ උත්තරය මා කියන දේට හොඳට පෙළපෙනවා ය. අපේ උදවිය විවේචනවලට උත්තර දෙන කොට මුහුණ වසා ගෙන එනම කරන්නන් හඳුනාගන්නවාට බයේ ය. ඒක තනිකර හුඹස් බයක් ය. මගේ ඇඟස් කියන්නට මට තිබෙන අධිකිය හා නිදහස එයට එරෙහිව කියන දෙයක් කියන්නට කවරකුට ද ඇත . ඒ නිදහස - අධිකිය - නොබියවම භක්තිවිදීමට ඔහු හෝ අය සමත්විය යුතු ය. මා කලින් ලියූ ලිපියක ගුවන් විදුලි වැඩසටහනක් ගැන කළ විවේචනයක් කියා මට වාදයට එන්නැයි ගුවන් විදුලියෙන් ප්‍රකාශ කළ කාන්තාවක ගැන කීවෙමි. එදා මා ඇසට සමීච්ච් කරපුකර වැරදි බව දැන් මට පෙනෙනවා ය. දැන් මා කියන දේ ගැන වෙස් මුහුණු බැඳ ගෙන කතා කරන පිරිමින්ට හැකි දෙයක් ඒ කාන්තාවට තිබුණේ ය. මා එයට කියන්නේ ආත්ම ශක්තිය කියා ය.

සිංහල භාෂාවේ මෑත යුගයේ වර්ධනයට - විශේෂයෙන් දේබනයට උචිත සුගම බසක් හැටියට සියලුය මප මට්ටම කිරීමට - එදා පැවති වඩිවාරන්ත වාද විවාද ඉමහත් රුකුලක් වූ බව පිලිගැනෙයි. සවි සන් දුම් වාදයෙන් පටන්ගෙන කාබලි වාදය බඳු වාද සියල්ලක්ම මෙහිලා ප්‍රයෝජනවත් වූ බව පෙනෙයි. ඒ වාද වලට සහභාගී වූ වූවෝ එකිනෙකාට තදින් පහර ගැසුවෝ ය. එහෙත් කිසි විටෙක ගත මරා ගැනීමේ වෙරළකට ඒ පහරදීම පරිවර්තනය වූයේ නැත. කුමාරතුංග මුනිදාස තල්පාවලී සිලවංස හාමුදුරුවන්ට ගැම විටම කීවේ සිල් වස්සා කියාලා ය. එබඳු කියුම්

මට තවත් දුකක් ඇත . අර පිරිමින්ට වඩා ගැමි දිවියට ආවේණික සංවරයක් සහ විනිතකමක රැක ගනිමින් ලියන කාන්තාවක පවා අර පිරිමින් වාගේ මුහුණ වසන් කර ගන්නට හැකි කරන එක ගැන ය ඒ දුක.